

та си мислатъ. Който иска да разсѣжда за тая госпожа (дѣма единъ остроуменъ писателъ) треба да е свършенъ царски министръ или свършенъ владетель. Славата, която тя доби съ постоянството на дѣха си, съ разумъ и мъдрость на оправлаването, съ дълбока политика, съ неутрѣдима бодрость, съ мъжество и хитрость, у най тежките си дела, съ щаденіѣ на мъдра домострои-телница безъ порокъ и сребролюбіе; но таквасъ и толкасъ слава ни би възможно да остане безпорочна за пролнатата кръвъ на Маріѣ-Стѣрдъ, която много историци приписватъ на Елисаветината политика. За тѣй единъ епископъ (кого то тя твърде почиташе) укорявалъ ѡ, чи тя въ тесъ обстоятелства са показала по вече като политикъ, а не като Христіѣнка. Дзъ видѣ, рече мѣ то, чи ти не си прочелъ хѣбаво царственните книги. Тя е знала много ѡзици да говори; знала е и Испански, но не щѣла да говори, да не би да са разголе-